

Írta:

2013. április 02. kedd, 11:34

Irány külföld! Már disszidálni sem kell, szabad a munkavállalás, mondjuk Németországban, akár Ulm városában is. Az építőipar végtelen lehetőséget biztosít (képünk illusztráció). Sokan pedig rá vannak szorulva a beígért, hazainál sokkal jobb fizetésekre. Ezekből szokott aztán létrejönni a nagy kalamajka, aztán még a kis fizetség is elúszik. Marad a semmi, meg a reménytelenség.

A pécsi Zoltán – nevezzük így, ha már tényleg így hívják – többedszer próbált szerencsét a germánoknál. Mire rájött, nem a fogadó ország embereivel van a gond, hanem a magyar gazemberekkel.

Elindulás előtt, általában minden szép, jó szokott lenni, illetve az elmondottak alapján annak tűnik. Aztán, kérkezve kiderül, szinte semmi sincsen úgy, ahogyan itthon előadták a vállalkozók.

A szállás botrányos, kicsi, nincs is annyi ág, amennyire szükség lenne. Hat fő, legfeljebb húsz négyzetméteren, kettő a földön kényszerül aludni. Illemhely, illetve a fürdőszoba húsz dolgozónak jut egy. Sorbaállás, zsörtölődés, reménykedés.

A legnagyobb varázslat, pontosabban becsapás, lehúzás viszont a normával van, volt, vélhetően lesz is. Az ajánlatban az hangzott el, naponta 100 négyzetmétert lehet letapétázni. Ezt fizetik ki teljesítményben. Nagyon megéri, ha egyszerűen beszorozzuk. Pontosabban annyira azért nem, de itthon meg sincsen munka, főleg télen, tavasszal kell megbecsülni az adódó

Írta:

2013. április 02. kedd, 11:34

lehetőséget.

Aztán a helyszínen kiderült, naponta, precízen, jó, ha 40 négyzetmétert lehet megcsinálni a feladatból. Mert aprólékosan, kicsi felületeket kell befedni. A szerszámok meg hiányosak, kevés van belőlük. Így mindjárt más a helyzet!

Miképpen a bejelentési kötelezettséggel is furcsa dolgok álltak elő. Elindulás előtt még úgy szólt a fáma, a melósok kinn lesznek bejelentve. Mire kiértek, már az volt a mese, itthon intézik a papírmunkát. Végül persze se itt, se ott nem történt meg a procedúra. Vagyis minden feketén ment.

A pénzosztáskor viszont csak a 40 négyzetmétert fizették ki naponta, azt sem teljesen. Napi 9 óráért, 3500 forint, még Magyarországon sem sok. Tőlünk nyugati irányban meg egyenesen vicces.

Aztán csodálkozunk, ha rutinos külföldi munkavállalók azt mondják, idegenben mindenkivel hajlandóak szóba állni, csak magyarral nem. Mert már csak ilyen a hírünk a világban – önmagunkról.